

Nr 98.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående rätt för vissa tjänstemän att för avlöningsförhöjning tillgodoräkna sig tid, varunder tjänstledighet åtnjutits för fullgörande av värnplikt; given Stockholms slott den 21 februari 1913.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över civilärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå Riksdagen medgiva,

att i alla de fall, där för civil ordinarie befattningshavare avlöningsförhöjning må äga rum efter viss tids tjänstgöring, honom icke må föras till last tid, varunder han åtnjutit ledighet för fullgörande av värnplikt.

De till ärendet hörande handlingar skola Riksdagens vederbörande utskott tillhandahållas; och Kungl. Maj:t förbliver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

G U S T A F.

Axel Schotte.

*Utdrag av protokollet över civilärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 21
februari 1913.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern STAAFF,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena greve EHRENSVÄRD,
Statsråden PETERSSON,
SCHOTTE,
BERG,
BERGSTRÖM,
friherre ADELSWÄRD,
PETRÉN,
STENSTRÖM,
LARSSON,
SANDSTRÖM.

Efter gemensam beredning med cheferna för övriga departement
yttrade chefen för civildepartementet, statsrådet Schotte:

Framställning
från Riks-
dagens
justitie-
ombudsman.

I underdånig skrivelse den 2 mars 1911 har Riksdagens justitie-
ombudsman anfört följande.

Enligt 4 § 1 mom. i avlöningsreglementet för tjänstemän vid sta-
tens järnvägar den 15 november 1907 erhåller tjänsteman, för vilken
arvode i 2 § av reglementet finnes bestämt till ett lägsta och ett hög-
sta belopp, arvodesförhöjning efter att hava innehaft ett och samma
arvode i tre år; och äger sådan förhöjning rum, intill dess det för be-
fattningen stadgade högsta arvode uppnåtts.

Sedan i samma moment närmare angivits det belopp, varmed
innehavande arvode sålunda förhöjes, stadgas i 2 mom., bland annat,
följande:

»I övrigt gäller såsom allmänna villkor för erhållande av arvodesförhöjning:

att tjänsteman under mera än fyra femtedelar av den tjänstetid, som erfordras för att vinna arvodesförhöjning, med gott vitsord bestritt sin egen eller på grund av förordnande annan statens tjänst eller fullgjort annat offentligt uppdrag, dock att härvid icke må föras honom till last den tid, han åtnjutit semester eller tjänstledighet utan arvodesavdrag.»

Av förekommen anledning har järnvägsstyrelsen i order den 4 november 1910 förklarat, att vid beräkning av den tjänstetid, som enligt ifrågavarande bestämmelse erfordras för att ordinarie eller extra ordinarie tjänsteman vid statens järnvägar må erhålla arvodesförhöjning, får icke medräknas den tid, varunder vederbörande varit för fullgörande av värnpliktt förhindrad att bestrida sin tjänst.

Utan tvivel står denna order, yttrar justitieombudsmannen, i full överensstämmelse med förberörda stadgande i 4 § 2 mom. av avlöningsreglementet för tjänstemän vid statens järnvägar. Värnplikttjänstgöringen kan nämligen icke betraktas som en sådan »tjänst» eller ett sådant »uppdrag», varom i stadgandet förmäles, och under värnplikttjänstgöringen åtnjuter vederbörande icke ledighet från sin tjänst vid statens järnvägar »utan arvodesavdrag».

En annan sak är, anför justitieombudsmannen vidare, om ifrågavarande stadgande — såvitt det för järnvägsstyrelsen nödvändiggör att vid beräkning av tjänstetid för arvodesförhöjning lägga vederbörande till last den tid, varunder han varit för fullgörande av värnpliktt förhindrad — låter försvara sig ur klokhets- och billighetssynpunkt.

I detta avseende hänvisar justitieombudsmannen till en i 1911 års första häfte av tidskriften »Från Svenska Statsförvaltningen» intagen artikel, däruti bland annat yttras:

»Man må äga rätt att hysa tvivel, huruvida denna bestämmelse är lycklig. En livlig agitation gör sig ju, som bekant är, från vissa håll gällande att med alla till buds stående medel göra värnplikten förhatlig. Är det då lämpligt att — — — förena denna tjänstgöring, som av staten för statens egen skull obligatoriskt ålägges den enskilde, med en ekonomisk uppoffring av nu omförmält slag.

Men skulle man dock icke kunna lämpligen jämställa utövningen av värnplikten med de uppdrag, vilka få fullgöras utan att medföra ekonomisk förlust i nu ifrågavarande avseende? Ökningen i utgifterna för staten torde väl icke därigenom bliva så synnerligen betungande.

Och det skulle för visso för de värnpliktiga vara av icke ringa betydelse att veta, att de, som utföra denna tjänstgöring, icke komma att i ekonomiskt avseende ställas sämre än de, som kanske på grund av ett eller annat kroppsligt fel, närsynthet, hjärtfel eller dylikt, befrias från fullgörande av värnplikten, utan att i form av värnpliktsskatt eller liknande lämna ersättning för sin befrielse från nämnda tjänstgöring.»

Under instämmande häri och med erinran, att förevarande spörsmål synes hava betydelse icke allenast beträffande statens järnvägar utan även i fråga om andra områden av statsförvaltningen — i vilket avseende hänvisas till exempelvis avlöningsreglementet för tjänstemän vid postverket § 3 — har justitieombudsmannen för Kungl. Maj:t framlagt förhållandet till den uppmärksamhet, Kungl. Maj:t kunde finna saken förtjäna.

Järnvägs-
styrelsen.

I anledning av berörda skrivelse har järnvägsstyrelsen i underdånigt utlåtande den 28 oktober 1911 anfört huvudsakligen följande.

Det i § 4 mom. 2 av avlöningsreglementet för tjänstemän vid statens järnvägar intagna stadgande, som legat till grund för järnvägsstyrelsens i justitieombudsmannens skrivelse omförmälda order av den 4 november 1910, överensstämmer i huvudsak med motsvarande bestämmelse i det förut gällande avlöningsreglementet samt med 1902 års allmänna löneregeringskommittés förslag till föreskrifter angående allmänna villkor för arvodesförhöjning.

En ändring av ifrågakvarande stadgande i sådan riktning, att värnpliktstjänstgöringen skulle bliva jämställd med de uppdrag, vilka enligt stadgandets nuvarande lydelse få fullgöras utan att i fråga om arvodesförhöjning inverka på beräkningen av vederbörandes tjänstetid, finner styrelsen emellertid nu på i justitieombudsmannens skrivelse anförda skäl vara ur klokhets- och billighetssynpunkt önskvärd.

I avseende på den ekonomiska innebörden av en sådan ändring anmärker styrelsen, att för en ordinarie tjänsteman, som på grund av värnpliktstjänstgöring försenats ett år i avseende på arvodesförhöjning, inträffar varje följande dylik förhöjning inom befattningen ett år senare än eljest skulle varit fallet, och på grund av bestämmelserna i § 4 mom. 3 av avlöningsreglementet fortfar nämnda förhållande oftast jämväl efter befordran till annan befattning. Den förlust, som tjänstemannen får vidkännas, utgör sålunda summan av de belopp, varmed årsarvodet varje gång förhöjes, med därå eventuellt belöpande ersättning för bostad och bränsle. I regel vinnes emellertid ordinarie anställning så

sent, att hela värnpliktstjänstgöringen då redan fullgjorts eller åtminstone endast repetitionsövningarna eller den ena av dem återstå att fullgöra. Under år 1910 åtnjöts sålunda dylik tjänstledighet av allenast 56 ordinarie tjänstemän under i medeltal 37 dagar. Endast under förutsättning att tjänstledighet åtnjutits av annan anledning t. ex. för sjukdom — vilket i avseende på denna yngre personal sällan torde vara fallet — under så lång tid, att den tillsammans med värnpliktstjänstgöringen överstiger en femtedel av den period av tre år, som är stadgad för arvodesförhöjnings erhållande, skulle tjänstgöringen i fråga verka försenande på vederbörandes arvodesförhöjning, vadan i praktiken den ifrågasatt bestämmelsen endast i enstaka fall torde hava någon ekonomisk betydelse för den ordinarie personalen.

Genom förenämnda bestämmelse den 4 november 1910 har styrelsen funnit sig böra i förevarande avseende likställa den *extra ordinarie* med den ordinarie personalen. För den händelse alltså att en ändring i avlöningsreglementet i ifrågasatt riktning komme till stånd, anser styrelsen enahanda princip böra genomföras i fråga om den *extra ordinarie* personalen.

För denna personals vidkommande bliva, enligt vad styrelsen framhåller, de ekonomiska verkningarna av en dylik ändring mera betydande, om de också ställa sig ganska växlande i olika fall. Extra ordinarie anställning vinnes i allmänhet vid unga år, och begynnelseavlöning med rätt till tjänstårsberäkning tillträdes vid 21 års ålder. Med hänsyn härtill och att ordinarieskap, åtminstone beträffande tjänstemän av lägre grad, i de flesta fall icke erhålles förrän efter uppnådda 23 levnadsår, fullgöres oftast värnpliktstjänstgöringen i sin helhet eller till större delen under vederbörandes anställning såsom extra ordinarie. Under år 1910 åtnjöts sålunda ledighet för dylik tjänstgöring av 565 extra ordinarie tjänstemän under i medeltal 88 dagar. För de extra ordinarie finnes ej såsom för de ordinarie medgiven någon rätt att i avseende på avlöningsförhöjning tillgodoräkna sig viss tid av åtnjuten tjänstledighet, och inverkar sålunda även kortare ledighet försenande. Å andra sidan erhåller extra ordinarie tjänsteman avlöningsförhöjning redan vid ingången av det kalenderkvartal, som följer näst efter det, varunder vederbörligt antal tjänstår uppnåtts, och behöver därför tjänstledigheten ej inverka försenande i samma grad som för de ordinarie. Då varje följande avlöningsförhöjning försenas lika många kvartal som en föregående, utgör tjänstemannens förlust summan av de å nämnda kvartal belöpande avlöningsförhöjningarna. Vid anställningen som ordi-

narie upphör givetvis den föregående värnpliktstjänstgöringens inverkan i avlöningshänseende.

En om ock approximativ beräkning angående den ekonomiska innebörden av den ifrågasatta stadgeändringen beträffande den extra ordinarie personalen under exempelvis ett år anser emellertid styrelsen icke kunna utföras utan en synnerligen tidskrävande utredning på grund av de många delvis icke kända omständigheter, som därvid inverka. Sålunda måste hänsyn tagas till den tjänstledighet för värnplikts fullgörande, som åtnjutits även under de föregående åren, tjänstledighet jämväl av annan anledning, tjänstemännens olika avlöning samt deras eventuella befordringar till andra extra ordinarie befattningar, tiden för deras eventuella anställning å ordinarie stat o. s. v. Då avlöningsförhöjningarna för så gott som all den personal, varom här är fråga, utgör allenast 15 kronor per kvartal samt antalet förhöjningar, varå värnpliktstjänstgöringen kan inverka, på grund av överföringen på ordinarie stat i flertalet fall utgör allenast 2 eller högst 3, torde emellertid den utgift, som den ifrågasatta ändringen skulle orsaka statens järnvägar, icke uppgå till så avsevärt belopp, att vid frågans avgörande någon större hänsyn härtill synes behöva tagas.

Järnvägsstyrelsen hemställer om avlåtande av proposition till Riksdagen med förslag, angående ändrad lydelse i nämnda hänseende av § 4 mom. 2 i avlöningsreglementet för tjänstemän vid statens järnvägar.

Generalpoststyrelsen.

Generalpoststyrelsen har uti underdånigt utlåtande den 25 april 1911 erinrat, att i avlöningsreglementet för tjänstemän vid postverket funnes intagen enahanda bestämmelse i förevarande avseende som i avlöningsreglementet för statens järnvägar, varemot beträffande vissa extra tjänstemän gällde, att ledighet för fullgörande av värnplikt ej finge föras dem till last i fråga om intjänande av arvodesförhöjning. Styrelsen har för sin del ansett det billigt och rättvist, att värnplikts-tiden finge medräknas i den tid, varunder tjänsteman intjänar förhöjning i sin avlöning.

Statskontoret.

Statskontoret, som jämväl anbefallts att yttra sig i ärendet, har uti underdånigt utlåtande den 15 februari 1912 anfört följande.

Vad först angår frågan, huruvida tid, då vederbörande varit tjänstledig för fullgörande av värnplikt, må, utan att sådant uttryckligt medgivits, tillgodoräknas för avlöningsförhöjnings åtnjutande, erinrar statskontoret, att denna fråga nyligen varit föremål för Kungl. Maj:ts

prövning, nämligen då av regeringsrätten den 13 oktober 1911 utslag meddelades på besvär av kammarskrivaren W. A. Smith över generaltullstyrelsens beslut rörande beloppet av klagandens fasta ingångsavlöning å 1911 års stat.

Enligt de vid avlöningsreglementet för tjänstemän vid tullverkets lokalförvaltning samt kust- och gränsbevakning den 18 juni 1910 fogade övergångsbestämmelser må under vissa förutsättningar sådan tjänsteman för avlöningsförhöjning räkna sig till godo vad som överstiger åtta år av tid, varunder han med eller utan ersättning effektivt tjänstgjort vid tullverket. Generaltullstyrelsen fann Smith icke berättigad att i sådan »effektiv tjänstgöring» inräkna även tid, varunder han på grund av värnplikts fullgörande varit förhindrad att tjänstgöra vid tullverket, och i enlighet med statskontorets hemställan i utlåtande den 20 april 1911 blev denna styrelsens uppfattning godkänd genom regeringsrättens förenämnda utslag.

I sitt nyssberörda utlåtande yttrade statskontoret, bland annat:

»I anledning av vad i målet förekommit vill statskontoret emellertid uttala, hurusom det synes förtjäna tagas i övervägande, huruvida ej i allmänhet bland villkoren för ålderstilläggs åtnjutande borde intagas bestämmelse därom, att tjänstledighet för fullgörande av värnpliktskyldighet ej må räknas vederbörande till last.»

Under framhållande att statskontoret alltså till fullo delar den uppfattning Riksdagens justitieombudsman uttalat i nu föreliggande framställning, erinrar statskontoret vidare därom, att i några fall, nämligen så vitt angår vid postverket och tullverket anställda *extra ordinarie* befattningshavares rätt till avlöningsförhöjning efter vissa år, ifrågasvarande förmån redan enligt gällande bestämmelser är vederbörande medgiven. Genom generaltullstyrelsens rundskrivelse den 9 januari 1908 har nämligen förordnats, att den tid, varunder i tullverket anställd *extra ordinarie* tjänsteman eller *extra ordinarie* betjänt med gott vitsord fullgör honom åliggande värnplikt, må i fråga om rätt till förhöjning i dagavlöning, varom förmåles i generaltullstyrelsens rundskrivelser den 15 april och den 12 december 1907, honom tillgodoräknas. Vidare har senast genom kungl. brevet den 30 december 1911 beträffande den arvodesförhöjning, som efter vissa år tillkommer vid postverket anställd *extra* tjänsteman, under villkor att han mer än fyra femtedelar av perioden med gott vitsord bestritt hel dagstjänstgöring vid postverket, förordnats, att härvid icke må föras manlig tjänsteman till last den tid, han åtnjutit ledighet för fullgörande av värnplikt.

Med avseende härå anser statskontoret uppenbarligen billigheten kräva, att ett motsvarande medgivande lämnas även i fråga om den extra personalen vid statens järnvägar.

Statskontoret anser emellertid, att man icke borde stanna härvid. Även för ordinarie tjänstemän vid ovannämnda förvaltningar samt för tjänstemän, vare sig ordinarie eller extra ordinarie, inom andra grenar av statsförvaltningen kunna fall förekomma, där den ifrågavarande rätten att för ålderstilläggs åtnjutande tillgodoräkna tid för värnplikts fullgörande kan vara av betydelse. Såsom exempel härå erinrar statskontoret därom, att, enligt vad som framgår av kungl. brevet den 15 november 1910, ordinarie adjunkten vid realskolan i Arvika A. H. Wiselius under en månad av sistnämnda år åtnjöt tjänstledighet för fullgörande av värnplikt. Statskontoret anser det väl sannolikt, att de fall, där vederbörande vid vunnit befordran till ordinarie innehavare av statstjänst ännu ej fullgjort sin värnplikt, äro tämligen få. Men detta synes ej böra utgöra något skäl för, att man ej skulle även för dessa fall tillgodose billighetens krav. Och då för övrigt tjänstgöring såsom extra ordinarie i vissa fall, till exempel enligt förberörda övergångsbestämmelser i fråga om avlöningsförhållandena vid tullverket samt § 3 i de vid gällande avlöningsreglemente för tjänstemän vid postverket fogade övergångsbestämmelser, må tillgodoräknas även för ålderstillägg till ordinarie tjänstemans avlöning, finner statskontoret det i dylika fall, såsom också framgår av ovanberörda besvärsmål, kunna vara av betydelse för ordinarie tjänsteman, huru i förevarande avseende hans tidigare tjänstgöring såsom extra ordinarie skall beräknas.

Statskontoret anser det alltså rättvist, att det ifrågavarande medgivandet må omfatta alla de fall, då någon, som innehar anställning i statens tjänst, vare sig ordinarie eller extra ordinarie, undfår tjänstledighet för värnplikts fullgörande.

Vad angår sättet för detta önskemåls realiserande, anser statskontoret det vara onödigt och olämpligt att för sådant ändamål vidtaga ändring i alla de särskilda reglementen, kungörelser och andra föreskrifter, som innehålla villkor för avlöningars åtnjutande. Enligt statskontorets mening låter saken enklast ordna sig på det sätt, att Kungl. Maj:t föreslår Riksdagen medgiva, att vid alla de fall, där på grund av viss tids tjänstgöring avlöningsförhöjning må äga rum för i statens tjänst anställd person, denne ej skall föras till last tid, varunder han åtnjuter ledighet för fullgörande av värnplikt; varefter, därest detta av Riksdagen bifalles, kungl. kungörelse i ämnet synes statskontoret böra utfärdas.

I sammanhang härmed upptager statskontoret till behandling en annan fråga, som rör förhållandena under tjänstledighet för fullgörande av värnplikt, nämligen frågan om huru stor del av sin avlöning tjänsteman under sådan tjänstledighet får behålla. I sådant avseende erinrar statskontoret, att, sedan bemäde Wiselius hos Kungl. Maj:t hemställt om befrielse från skyldighet att under den tid, han fullgjorde sin värnplikt, till sin vikarie avstå mer av sin avlöning än på samma tid belöpande tjänstgöringspenningar samt statskontoret i avgivet utlåtande tillstyrkt denna ansökning, Kungl. Maj:t enligt förenämnda kungl. brev den 25 november 1910 icke fann skäl bifalla ansökningen. Statskontoret, som antager, att detta Kungl. Maj:ts beslut grundat sig därpå, att kungl. kungörelsen angående ny löne- och pensionsreglering för lärare och lärarinnor vid rikets allmänna läroverk den 27 augusti 1904 ansetts lägga hinder i vägen för bifall till sökandens begäran, hemställer nu till Kungl. Maj:ts beprövande, huruvida det ej av samma skäl, som föranlett den av Riksdagens justitieombudsman gjorda framställningen, bör anses klokt och rättvist, att åtgärder vidtagas för att vederbörande må under fullgörande av värnplikt icke behöva av sina avlöningsförmåner avstå mer än som äger rum under tjänstledighet på grund av styrkt sjukdom, således i de flesta fall endast tjänstgöringspenningar.

Under framhållande att de fall, varå ett sådant medgivande skulle få tillämpning, utan tvivel bleve ganska få och att därför frågan ur kostnadssynpunkt synes vara av helt ringa betydelse för statsverket, hemställer statskontoret, som anser denna fråga lämpligen kunna ordnas i samband med den här förut avhandlade, att Kungl. Maj:t måtte föreslå Riksdagen medgiva jämväl, att i statens tjänst anställd person må under tjänstledighet, som åtnjutes för fullgörande av värnplikt, behålla så stor del av sin avlöning, som han enligt gällande bestämmelser äger uppbära under tjänstledighet på grund av styrkt sjukdom.

Uti särskilda, av Riksdagen godkända avlöningsbestämmelser för civila ordinarie befattningshavare vid statens ämbetsverk och myndigheter är i fråga om rätt att komma i åtnjutande av avlöningsförhöjning efter viss tids fortsatt innehavande av befattning i regel föreskrivet såsom villkor, att befattningshavaren under mer än fyra femtedelar av den tjänstetid, som erfordras för att vinna dylik förhöjning, med gott vitsord bestritt sin egen eller på grund av förordnande annan statens tjänst eller fullgjort annat offentligt uppdrag, dock att härvid icke må

Departementa-
chefens
yttrande.

föras honom till last den tid, han åtnjutit semester eller annan ledighet utan avdrag av avlöning.

Däremot är icke i något fall uttryckligen medgivet, att tid, som kan hava åtgått för fullgörande av värnplikt, må tillgodoräknas civil ordinarie befattningshavare för intjänande av ålderstillägg. Icke heller torde det låta sig göra att hänföra värnpliktstjänstgöring till fullgörande av »offentligt uppdrag». I likhet med Riksdagens justitieombudsman och de i ärendet hörda myndigheter anser jag emellertid, att såväl klokhets- som billighetsskäl tala för att befattningshavare icke föres till last tid, varunder han åtnjutit ledighet för fullgörande av värnplikt.

Riksdagen har ock i skrivelse den 29 maj 1912, nr 259, angående vidtagande av åtgärder till värnpliktiges skyddande mot förlust av innehavda anställningar i statens tjänst eller vid dess arbetsföretag på grund av inkallande till tjänstgöring, uttalat, att mer eller mindre fast anställd värnpliktig icke bör på grund av fullgörande av sin värnplikt lida något men i avseende å, bland annat, rätt till ålderstillägg.

I förbigående tillåter jag mig nämna, att den utredning, som blivit igångsatt med anledning av Riksdagens berörda skrivelse, ännu icke hunnit avslutas.

Under angivna förhållanden och då en föreskrift i det syfte, varom nu är fråga, synes kunna fristående för sig prövas, synes mig alltså en allmän föreskrift i berörda avseende, gällande civila ordinarie befattningshavare vid samtliga statens ämbetsverk och myndigheter, böra utfärdas. Då detta emellertid innebär en ändring av avlöningsbestämmelser, som godkänts av Riksdagen, torde Riksdagens medgivande behöva inhämtas.

Även beträffande extra befattningshavare synes frågan om värnpliktstjänstgöringens inverkan på tidpunkten för tillträddande av eventuellt förekommande avlöningsförhöjning böra uppmärksammas. Såsom av det anförda framgår, har i fråga om dylika befattningshavare vid vissa verk redan givits föreskrifter, i ändamål att tiden för fullgörande av värnplikt icke må föras vederbörande till last i avseende å avlöningsförhöjning. Då givetvis ensartade bestämmelser i nämnda hänseende, så vitt möjligt, böra gälla för samtliga verk och myndigheter, torde en revision i antydd riktning vara av behovet påkallad. Härför fordras dock icke särskilt medgivande av Riksdagen, då det ju tillkommer Kungl. Maj:t eller vederbörande myndighet att fastställa avlöningsgrunder för extra personal.

Vidkommande statskontorets förslag att i statens tjänst anställd

person skulle få under tjänstledighet, som åtnjutes för fullgörande av värnplikt, behålla viss del av sin avlöning, anser jag mig i frågans nuvarande läge och förr än en ingående utredning blivit verkställd icke kunna göra något bestämt uttalande. Denna fråga är uppenbart av vida större och mera invecklad beskaffenhet än den nu närmast förevarande.

Vidare synes mig kunna ifrågasättas, huruvida ej framdeles ändring bör göras i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension och andra för vissa kategorier av civila befattningshavare gällande pensionsbestämmelser i syfte att tjänstår för erhållande av pension må få beräknas även för tid, varunder vederbörande fullgjort värnplikt. Jämväl denna fråga tarvar emellertid en mera ingående prövning.

Under åberopande av det anförda hemställer jag, att Kungl. Maj:t måtte föreslå Riksdagen medgiva,

att i alla de fall, där för civil ordinarie befattningshavare avlöningsförhöjning må äga rum efter viss tids tjänstgöring, honom icke må föras till last tid, varunder han åtnjuter ledighet för fullgörande av värnplikt.

Vad föredragande departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen bifalla; och skulle nådig proposition till Riksdagen avlätas av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Nils Ädelgren.
